

stejno jest také, že svádění obžalovaného nemělo úspěchu, poněvadž toho skutková podstata přečinu dle § 56 bran. zák. nevyhledává.

Státní zástupce podal odvolání do výroku o výši trestu. Poněvadž § 48 bran. zák., dle něhož byl trest vyměřen, nestanoví nejnížší hranice trestu, jest předem zodpověděti otázku, zda veřejnému obžalobci přísluší právo odvolací, když trest byl vyměřen v mezích zákonné sazby. Právo odvolání do trestu jest upraveno v § 283 tr. ř.; věta první prohlašuje základní pravidlo, že do výroku o trestu může býti podáno odvolání, ve větě druhé jsou uvedeny předpoklady, jichž jsoucnost oprávnění to obmezuje. Jestliže tresty, v zákoně stanovené, buď dle své povahy, buď pro nedostatek spodní hranice trestní, mimořádného zmírnění nepřipouštějí, jestliže tedy předpoklady uvedeného obmezení již předem jsou vyloučeny, odpadají i obmezení, která se ku předpokladům těm pojí, a nelze oprávněnost odvolání vůbec činiti odvislým od obmezení, v druhé větě § 283 tr. ř. uvedených. V takovém případě dlužno připustiti odvolání oběma stranám, a jest proto jak odvolání obžalovaného, tak i odvolání veřejného žalobce přípustno. Odvolání státního zástupce jest přiznati oprávnění. Nalézací soud opomenul přihlídnouti k další přitěžující okolnosti, totiž opakování a pokračování v trestném činu a neuvážil za přitěžující to, že obžalovaný, bývalý důstojník, jemuž protizákonnost jeho počínání byla dobře známa, povážlivým způsobem zneužil svého vlivu k tomu, by rukující mládež v jejím úmyslu, dostáti povinnosti, zviklal. Jeví se tedy trest, prvním soudem vyměřený nízkým, neodpovídáje zavinění obžalovaného, a bylo proto důvodnému odvolání státního zastupitelství vyhověti a trest přiměřeně zvýšiti, při čemž bylo přihlíženo k ustanovení § 260 b) tr. zák.

Čís. 1034.

Svlak (vlačihy) jest polním náradím (§ 175, II. c) tr. zák.). Lhostejno, zda polní náradí bylo na poli, či u pole.

(Rozh. ze dne 4. prosince 1922, Kr I 1114/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaného do rozsudku zemského trestního soudu v Praze ze dne 2. června 1921, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem krádeže podle §§ 171 a 175 II. c) tr. zák.

Důvody:

Zmateční stížnost dovolává se důvodů zmatečnosti čís. 9 a) a 10 § 281 tr. ř. Onoho důvodu nedoličuje však vůbec po zákonu. Opakuje obhajobu obžalovaného, že neměl úmyslu, odciziti svlaky, nýbrž že je pouze našel na okresní silnici a chtěl je v nejbližší obci složit, by se o ně ten, kdož je ztratil, přihlásil, a tvrdí, že svlaky neležely při silnici, nýbrž na silnici, a usiluje o to, by obhajoba tato bylo uznána pravdivou. Leč nalézací soud podrobil tuto obranu zákonnému hodnocení, dospěl však k přesvědčení, že obrana tato není pravdivou, že naopak pravdou je, že obžalovaný chtěl svlaky odciziti a že tyto našel u pole při silnici. Pro toto svoje přesvědčení uvedl soud dostatečné, přesvědčivé a tudíž zákonu

(§ 270 čís. 5 tr. ř.) vyhovující důvody, takže stížnost, uplatňující znova odmítnutou obhajobu obžalovaného, napadá jen přesvědčení soudcovské založené na volném hodnocení průvodů, a nedoličuje svými vývody důvodu zmatečnosti čís. 9 a) § 281 tr. ř., jenž, jsa povahy hmotněprávní, předpokládá nezbytně, by stěžovatel omezil se na právní úvahy a opíral je jen o skutkový děj, nalézacím soudem zjištěný. Pokud se zmateční stížnost i při provádění důvodu čís. 10 § 281 tr. ř. odchyluje od zjištění rozsudkových, nelze k ní přihlížeti, poněvadž i tento důvod je povahy hmotněprávní a vyžaduje, by stěžovatel, trvaje při skutkové podstatě, nalézacím soudem zjištěné, dokázal, že na ni použito bylo v neprospěch obžalovaného zákona nesprávného. Pokud však stížnost provádí důvod tento věcně, není v právu. Stížnost neupírá svlaku povahu polního nářadí ve smyslu § 175 II. c) tr. zák. A to důvodně. Dlužnoť za »polní nářadí« ve smyslu zákona považovati nejen nářadí a nástroje, kterých se používá bezprostředně k obdělávání pole, nýbrž také takové na otevřeném poli se nalézající předměty, které jsou s provozováním hospodářství v nepřímé souvislosti, ať již bez nich vlastního polního nářadí nebo nástrojů nelze vůbec užívat, neb ať jen dle určení vlastníka sloužiti mají k lehčímu užívání nářadí toho. Ve smyslu tomto dlužno čítati i svlaky, o něž jde, k polnímu nářadí. Neboť i když nejsou nutnou, podstatnou součástí pluhu, byly přece určeny k tomu, by dopravu pluhu na pole a z pole umožňovaly neb usnadňovaly a sloužily takto k dobru pluhu, používaného k obdělávání pole. Neprávem tvrdí však stížnost, že ustanovení § 175 II. c) tr. zák. poskytuje vyšší ochranu jen tomu polnímu nářadí, které se nalézá přímo na poli a že tudíž tuto zvláštní ochranu nelze přiznati svlaku, který dle zjištění rozsudku majitel jeho nechal ležeti u svého pole. Jako při výkladu pojmu »polního nářadí« nelze ani tu lpěti na jednotlivém výrazu, nýbrž dlužno přihlížeti k povaze věci a k tendenci zákona. Této by zajisté nevyhovovalo, kdyby se obor platnosti § 175 II. c) tr. zák. chtěl omeziti pouze na předměty, ležící právě na poli samém. Za rozhodno považovati dlužno, by skutečnost, že nářadí bylo na poli zůstaveno, byla nepochybně seznatelná, čemuž je tak nejen, když nářadí leží na poli samém, nýbrž i, když je položeno u něho tak, že příslušnost jeho k poli je pro každého patrnou. Pro tento případ je zjištěno, že František V. nechal svlak ležeti u svého pole a že obžalovaný dobře věděl, že jde o polní nářadí, u pole se nalézající a k poli tomu příslušející, takže není závady, by svlak ten nepovažoval se ve smyslu zákona za »polní nářadí na poli«. Na věci ničeho nemění, že ležel též při silnici; stačí, když vztah jeho k příslušnému poli byl pro každého a zejména obžalovaného zřejmým.

Čís. 1035.

Kázání a to i při svěcení praporu (Orla) jest bohoslužebným úkonem (§ 303 tr. zák.). Třebas snad bylo závadným, obírajíc se politikou, nelze na jeho výroky na místě reagovati.

(Rozh. ze dne 4. prosince 1922, Kr I 1151/21.)